

[Transcript] Djæveln i detaljen / Niels Holcks Forunderlige Rejse 4:5

Nils Holke, det her er jo et program, der hedder deventlige detaljerne, og når man står ind og læser beskrivelsen, så står der jo, at vi er et program om kriminalitet.

Du har jo været det, jeg har haft et liv. Du er løbet for politiet engang i Danmark, ikke? Du er løbet for politiet i Indien. Du har kastet våben ned, du har været guld og elektronikmul og du har haft alle mulige forskellige pass.

Men ser du egentlig dig selv som kriminell?

Nej. Nej. Jeg føler, at vi er berejdet til at beskytte os, hvis der er nogen, der kommer og prøver at sige el, og det er det, jeg har gjort.

Det her er serien Nils Holkes for underlige rejse. Det fjære afsnit. Ud af fem.

Mit navn er P. Lysholt, og indtil videre har fortalt denne historie med hjælp fra journalist Karsten Norton.

Derudover har jeg hentet informationer om sagen fra artikler, bratsdokumenter og dokumentarfilmen.

Men på den måde kan man selvfølgelig ikke altid fortælle en fuldstændig historie.

Og derfor er jeg glad for, at Nils Holke selv har sagt ja til at medvirke.

Hvis du har fuldt med i nyhederne den seneste uge, så ved du, at der har kommet en nyhed ud om, at udleveringssagen mod Nils Holke bliver genoptaget.

Det sker fordi ridsadvokaten mener, at jeg har fundet nye oplysninger, der kan dokumentere, at Nils Holke modtager et afgørelsen i 2011,

opfylder betingelserne for udlevering til Indien og en efterfølgende ratsage i Indien.

Jeg har lavet mit interview med Nils Holke inden den her nyhed. Kom ud.

Nils Holke har ikke ønsket at stille op til flere interviews, hverken med mig eller resten af pressen.

Så jeg kan ikke få hans umiddelbare reaktion på den nye sag, der inden længe går i gang.

Men lige meget hvad, så kan jeg godt love, at de næste to afsnit bliver interessante alligevel.

Inden vi kommer til Nils Holkes spektakulære liv og skal høre det udlagt af manden selv, starter interviewet med at spørge ham,

hvordan han egentlig går og har det.

Det er for, eller det er sommer nu. Jeg har det godt. Jeg har meget travt beskæftighed, med det, jeg har været travt beskæftighed med hele mit liv siden jeg var 16-17 år gammel, nemlig at hjælpe lokalsamfund på en rejse frem mod bæredygtighed og stærke lokal udvikling, specielt i det globale syd. Det er jo det, mit hjerte banker får.

Og kan du sige, hvad det konkret betyder?

Det betyder, at vi nu med den grønne udvikling, grønne transition,

har muligheder for at give lokal samfund i den globale syd, nogle løsninger,

som ikke adreder. Det er vi nu, skal til at afvikle, men at de kan hoppe direkte hen på en grønne ø.

Og ligesom de med mobiltelefoner i Afrika har spare en masse korgtråd, de ikke skulle lægge ned, så er det vores håb i det firma, jeg er med af, at vi kan hjælpe dem med også at få de

forsyndingsløsninger,

de skal have nu, få dem grønne fra start, i stedet for de først skal bygge noget, der er sort, og så bagfra lavet om til grønne.

Det svarer lyder som også den unge Niels Holk.

Ja, men den unge og den gamle, han har sgu nok gjort er et af den ud af et stykke.

Det Niels Holk refererer til her er, at han har startet et firma, der leverer grønne forsyndingsløsninger.

Niels arbejder i København, hans børne vil at blive voksne, og han lever til syngeladene i et almindeligt liv.

Og så er livet vel ikke helt.

For Niels Holck er stadig et emne i det politiske spil mellem Danmark og Indien.

For ændrene, de vil stadig gerne have ham udleveret, så de kan smide ham i fængsel.

Hvis vi så bliver lidt mere alvorlige, er vi egentlig at have et du svarer på det her ret kort til at starte med, ikke?

Så har vi jo et hængigt parti for at snytte tre af den her serie, hvor fortæller og journalist Karsten Norton har et enkelt spørgsmål, han gerne vil sende videre til dig.

Han spørger, tror du nogensinde san om dig? Sluttes?

Jeg har jo i mange år håbet, at den slutte, men jeg har givet op, at den nogensinde sluttes, fordi det er blevet en ren politisk sag.

Og derfor er jeg blevet en hun i et spil kejler, en ren politisk, og det ser vi udtrykt løbende.

Det definerer meget af min tilværelse stadig væk.

Nils Holcker har hørt de første tre afsnit af den her serie, og han synes ikke helt, at historien om hans barndom og ungdom,

giver et godt nok svar på, hvorfor han blev den person, han blev.

Hvorfor han endte med at opbygge bæredygtige landbrugsprojekt og samme bevægelsen, Ananda Maka i Perulja-distriktet i delstaden West Bengalen i Indien?

Og hvorfor han ultimativt endte med at vil hjælpe den lokale befolkning med at få nogle våben til at forsvare sig selv med?

Det er for hans selvfølgelig lov til at forklare her.

Jeg tror i virkeligheden det, der jeg følte mig kaldet til efter har hørt den del, det var at sætte Nils ind i den tid, han har gjort af, og hvad det har betydet.

Altså, jeg tror i første afsnit siger noget om, at jeg kommer lidt på ryggen af hippiebevægelsen, ikke fordi jeg var lige lidt yngre, men jeg tror det som, eller jeg ved, det som jeg har gjort af, det er jo, at der, da jeg var 14, der så jeg billederne fra Vietnam-krigen,

og der er en stor vennelse inden i mig over den kontinuerlige koloniale tilgang, som vi har i vesten.

Altså, den her følelse er, at vi er mere privilegerede end andre.

Og der havde jeg dårligt som vithed om at vokse op i Rungssted og være en af de privilegerede og se, hvad vi gjorde for at oprettholde den her privilegium.

Men vi skal også huske, at det, der jo sker i halvfjerserne,

det er, at der skabes en allianse imellem det, jeg ville kalde også progressive i vesten,

og de her frihedsbevægelser, der var i hele det globale syd, altså de tidligere kolonier.

Altså, der skete, konkret deltog jeg i konferenser, hvor der var repræsentanter for dem for det globale syd,

som var i gang med at udvikle deres egne lande, deres egne kommunist, der er en egen lokalsamfund.

Og så også fra vesten, der havde stor sympathy for at kunne se noget vendigheden af en udviklingsmodel.

Den nødvendighed, det var sådan en første skridt, vi plejer at tale om det i tre bølger, hvor den første bølge var sådan en opposition imod det, vi så vjert i den omkring værende et udtryk for,

og der følte vi os nok lidt bedre end de andre, altså fordi vi tænkte anderledes og se, at der skulle noget andet til.

I anden bølge, der begyndte vi at eksperimentere, altså i Danmark bygget vi en masse økologiske landsbyer, og vi byggede vindmøller og eksperimenter, men det var jo Tvindhøjsskolen, der byggede den første, ikke?

Og det, jeg blev en del af, var en global bevægelse, der byggede de her integrerede udviklingsprojekter rundt omkring i verden,

for ligesom at tage et nedslag og så sige, okay, kan vi gøre det her bæredygtigt?

Kan vi gøre de her mennesker mere uddannede og mere selvforsynende med basisvarer og så videre?

Altså det anden bølge jeg ikke også, og det er den starter for mig og for mange i begyndelsen af 80'erne, ikke?

Og det er projekten, som vi kommer tilbage til.

Det er jo et af de projekter, og det er projekten, det var et lyspunkt, altså der kom 10.000 visere mennesker,

rejsende fra det globale syde og progressive fra vesten til projektet.

Vi havde prøveminiater for to afrikanske lande på besøg osv.

Fordi vi var nødt til at prøve og se, hvordan vi lidt community ser ud, der var bæredygtigt og stærkt, og ikke skarterende ned for at komme mad på, ikke?

Og det, som jeg oplever nu i min forunderlige rejse, er jo, at vi er nu inde i tredje bølge,

hvor at vi laver palisaderne omkring de her eksperimenter falde,

og tage de gode erfaringer derfra og skalere dem i det store samfund.

Så jeg tror nogle gange, at vi bliver lidt forblundet af de modsætninger, der er i verden, men fra min stol ser verden meget anderledes ud, fordi jeg har arbejdet på en globalt afsorden, sammen med folk fra hele verden, der ønsker den her bæredygtige fremtid,

og som er meget positiv og optimistiske omkring, at vi når det,

og det bliver lokal samfundene, der kommer til at leve forest.

Så den kontekst, synes jeg, er vigtig for at forstå min personlige rejse,

fordi min personlige rejse er gjort ud fra det verdenssyn.

Så er der jo et skridt derfra til at ligesom, at du beskriver eller prøver at gøre skåret på,

hvem du var og er som mennesker, til at få overvejelsen om

og hjælpe nogle bestemte mennesker i en delstat i Indien,

med at forsvare sig selv i forhold til en delstatstyker.

Det kan jeg godt forstå, du skriver om det.

Det, du fortæller her, lyder jo som en meget ufarlig fortælling,

men det går hen og bliver farligt, og du går hen og gør noget,

altså nu skal jeg jo ikke komme med en eller anden PT-analyse af dig,

men der er nogen, der vil i hvert fald mene, at på en eller anden måde,

er man jo blevet på en eller anden måde retikaliseret af det, ikke?

Altså fordi der er jo ikke særlig mange mennesker,

der kan kaste derfor åbnet ned, for at ansøge noget fly,

det må du give mig ret. Så jeg vil gerne prøve at forstå...

Jeg vil gerne anfægte for det først, og nu jeg gerne begynder at svare,

inden du får stillet for mange spørgsmål på en gang.

Jeg føler mig på ingen måde retikaliseret.

Vi er nødt til lige at lave forlængelsen af den historie før,
hvad tror jeg på, kan ændre verden?
Hvad er det? Altså, jeg har vokset op i en tid i 90'erne,
hvor der var nogle kommunister,
jeg plejer at kalde dem kommunistvind, men det skal vi ikke gøre i radioen,
men som troede, at verden kunne ændres med makt,
og med revolution og den slags.
Og det har jeg altid taget voldsomt stor afstand fra.
Jeg tror, hvis verden skal ændres, og jeg ikke tror, jeg har levet,
at hvis verden skal ændres, så er det fordi,
vi gør det anderledes sammen.
Vi finder nye vej, vi etablerer alternativer,
og vi får fra os selv af og ind i vores lokale samfund,
laver vi forandringen.
Vi får ikke nogen forandringer at snakke om,
det er at have ideologiske kampe og lave revolutioner.
Det har jeg aldrig troet på, og kommer aldrig til at tro på.
Men der, hvor man kan sige, når man så har etableret en anden fremtid,
en alternative future, som man vil sige på engelsk,
et alternativ fremtid.
Det var det, vi havde lykket med blandt andet i Perugia.
Når vi havde fået alle børn i skole,
når vi jo er blevet selvforsynende med grøn energi,
når vi havde fået produceret nok mad lokalt,
når vi havde fået lavet vores fiske dame,
og alt det der, der skal til for at gøre et lokalsamfund sundt
og økonomisk udviklerne.
Så er det jo af og til, at der er en slange i paradiset,
og det har jeg oplevet flere forskellige steder i verden,
og den del af fortælling, den synes jeg sådan set er vigtig.
Det, der skete i Vestbengalen, var jo,
at delstatsregeringen i Vestbengalen
var et aklær og stalinistisk styr på linje med det,
vi ser i Nordkorea i dag.
Og vi taler altså om 100.000 vis af mennesker,
mørtet, fordravet, tortureret over lang tid.
Og jeg havde personligt været til stede,
hvor flere af vores frivillige og andre var blevet udsat
for den her meget bestialiske kommunistiske tilgang.
Og det, nu kommer vi til på enken,
undskyld den lidt lange rundtur,
men på enken er, at jeg mener,
at man har ret til at forsvare sig og sine.
Man har ikke ret til at tro på,

man har ikke ret til at tro på,
der man har slet ikke ret til at ge op på
og prøve at lave verden om med boll.
Men hvis nogen kommer angribe min familie
eller min brød og søstre,
så har jeg en ret til at forsvare mig.
Jeg har nærmest...
Det står faktisk i menneskerettighedskonventionen
i forrådet til menneskerettighedskonventionen.
Der har vi ikke bare en ret,
men vi har faktisk en pligt til
at forsvare os mod overgreb fra staten
og staten af undertrykket.
Så efter at have forsøgt
at stoppe disse overgreb
på alle måder vi kunne
med demonstrationer og retorter
og alt det, man normalt kan,
der græber vi til at forsvare os.
Hvad var det præciste du så
og oplevede i forhold til
de her overgreb på taler om?
Ja...
Det er meget voldsom oplevelser,
som lever i mig.
Blandt andet, at to kvinder
med deres børn, som havde besøgt projekter,
havde været der i nogle måneder
og skulle med tået
og blev flået ud af tået,
sammen med deres børn af politiet,
der havde taget uniformerne af
og tog dem ind på politisessionen,
at de var i gang med at voldtage
og torturere møderne for andres børn,
hvor vi så kom
inden tog 3.000 mennesker
i en demonstrationstå,
hen imod politistationen
for at stoppe overgrebene.
Og politiet svarede ved at åbne vinduerne
og begynde at skyde med skarpt ind i mængden,
hvor flere faldt, døde
og såret om os.

Det her er en senior
landbrugsekspert,
som vi faktisk med ubevæbnet
vagt, der havde sendt til en landsby
for rådgiv om
bæredygtig landbrugsudvikling,
som blev stoppet i en landsby på vejen tilbage
og bliver holdt fanget
ind til politiet kommer.
Og så slår de 5 vakter
og denne senior
landbrugsekspert i Hjelve
og hakte dem i små stykker ved machetter,
og så skulle vi hente dem i stumper
senere på aftenen.
Og det var politiet,
der direkteret har gjort det.
Jeg kan blive ved timesvis,
men det var over flere år,
voldsomt voldsomt angreb
afbrændinger af skoler
med børn i dem,
og altså det var for færdigt.
Så på et eller andet tidspunkt,
så føler man et behov for
at beskytte sig selv,
når man føler, at man har gjort noget godt.
Hvorfor tænker du egentlig,
at det lige skal være dig,
der skal sørge for, at de her folk
kan forsvare sig selv?
Nå, det tænkte jeg,
som udengrønspunkt, heller ikke sådan,
men der blev holdt nogle krisemøder,
hvor der var diltagelse af politikere
fra den centralregering,
og der var diltagelse for folk,
for projektet.
Og der blev der ligesom,
vi havde været i gang med
at træne 50 vakter
i sådan noget hand-to-hand combat,
altså sådan noget med at bruge hænderne
og nogle pinder og noget.

Og det var så et krisemøde,
efter angrebet på ham landbrugsexperten,
hvor andre er meget besluttet,
for at de her vakter,
de skulle have nogle håndvåben.
Og jeg blev bedt om at prøve igen mit kontaktnæt værk,
og se om jeg kunne skaffe
en forbindelse til nogen,
der kunne være med til at løse det her problem.
Det var andre, der også blev sport,
som vi har hørt i din udsendelse her,
var jeg så den,
der fandt en pH,
en bleach,
og restes history, as they say.
Bare lige for en god ordens skyld,
vil jeg gerne understrege,
at den typ af overgreb mod lokalbefolkningen
i West Bengalen, som Nils Holk fortæller om her,
er dokumenteret af den internationale presse
i halvfemserne.
Vi er nu nødt der til i historien,
hvor Nils Holk går i gang med at planlægge
sit Wobbenedkastningsprojekt.
Og vi kan ikke komme ud om passionation,
den engelske Wobben handler
Peter Bleach,
en mand som journalistkarsten Norton i den her serie
har beskrevet som arketyper
ængelsk gentleman.
Jeg synes,
Karsten Norton beskriver ham ret perfekt.
Jeg har på det tidspunkt jo haft en del erfaring
med britiske gentlemen,
så han passer,
han passer alle fordommende,
for hos mig nok mere fordomme
end andet, fordi når man har
arbejdet både lang tid i Indien,
så er britisk gentleman
ikke nødvendigvis det bedste prediktor her på skulderen.
Men jo, jeg møder
en dyr professionel
og høflig og ordentligt menneske.

Det er vigtigt for mig
at sige, at på det første møde
i Torgbech,
efter høflige introduktioner,
så sætter vi os ved et bord,
og jeg breder et kort ud over westbengalen
og foreklager Peter Bleach
i en unmistakable terms,
altså meget klart,
hvad det her drejer sig om.
Det drejer sig om at få nogen Wobben frem til et vagtværn
og det fortæller jeg ham fra start af,
fordi jeg ønsket ikke,
at der skulle være nogen tvivl om,
hvad mine motiver var,
og hvad formålet var.
Så hvis Bleach rejste hjem til England
med en formodning om, at det her var ulovligt,
så tror jeg, det var lidt mere end en formodning.
Karsten Nordton, han siger jo noget
lidt sjovt om Peter Bleach.
Det er, at Peter Bleach mænder
om sådan en man,
for den gang England var en koloniemarkt.
Altså, han lukter simpelthen
at være den gamle verden.
Hvad tænker du om den beskrivelsen?
Ja, jeg ville nok blive så ikke helt gamle nok
til at kunne række helt tilbage
til 1947, hvor Indien fik sin selvstændighed.
Men han er i hvert fald
gamle nok, ligesom jeg selv,
til at huske den kolde krig.
Og det er faktisk ret vigtigt
for den videre udvikling af historien,
at vi i 75
har man i
efterretningstjenestets verden
jo stadigvæk en klar klar
forståelse af
at være et kommunistisk regime
betyder.
Og man skal huske på, at den engelske
MI5 efterretningstjeneste

stadigvæk reagerer over alle de tidlige kolonier.
Hvornår går det egentlig op for, at han arbejder for den britiske efterretningstjeneste?
Eller i hvert fald samarbejder med dem?
Du ved,
nogle gange
kan jeg godt se lidt dennaiv ud,
men man skal godt nok være overordelig dennaiv, hvis man tror, at en britisk våben handler ved at risikere hele sin fremtid.
For det vil jo være det, han risikerer, hvis han ikke informeret efterretningstjenesten.
Hele forholdet omkring hvilke efterretningstjenester og myndigheder, der har været været over når, venner jeg tilbage til. I næste afsnit. For nu skal vi tale om et skelssættende øjeblik i historien om våbenedkastningen.
Næmlige det tidspunkt, hvor det pludselig begynder at se ud som om, at det faktisk bliver til virkelighed.
Det er i slutningen af 1995 i Havnebyen Burgas, i det østelige Bulgarien, hvor Niels Holk sammen med 5 russiske besætningsmedlemmer venter på, at våben handler Peter Bleach, dukker op.
Og han dukker som en op med 4 ton våben.
Ja, det er for alle måder syrealistisk situation at stå i.
Og det var også derfor, at jeg insisterede på, at Bleach skulle være der, fordi det er jo noget andet, jeg har ikke brudt før. Så på mange måder var jeg fuldstændig ud af min komfort, så på alle måder, og var jo nødt til at hengive mig til processen på en eller anden måde.

Det er jo også her, hvor jeg går ud fra,
at du også tænker, at okay,
han kom faktisk med de her våben. Det er
siddet til, at det kan godt blive til noget,
ikke? Du gør jo det her,
at det her ønsker om at hjælpe
undertrykte mennesker mod
tur og drab.
Overvejer du her, mens du står
i Burgas, om du ved at gå for langt.
Altså, man kan sige, hvis der kommer
endnu flere våben frem, så er der jo flere, der bliver skudt.
Jeg ved ikke, om det er de gode eller under, der bliver skudt,
men der kommer i hvert fald til at ske endnu mere, ikke?
Kan man forestille sig? Overvejer du her,
om det er gå for langt alligevel
med alle de her våben?
Altså, det er
sådan med krig, og nu er
jeg jo prøvet det imellem,
og så er jeg en hel del i Indien,
som har været direkte i situationer
med nogle kugler om ørene.
Du laver en plan, og når du så
tager det første skridt, så er du nødt
til, altså hvis du skal have
nogen chance for at overleve, er du nødt til
at lægge din egen sikkerhed
til side og tænk på projekteret
og hold dit fokus på projekteret.
Og det er en oplevelse af,
at alt ting begynder at gå i slow motion,
fordi din opmærksomhed er så
fokuseret.
Så frygt,
det er i hvert fald min oplevelse,
og jeg skal ikke kunne tale på andre,
der har været i krig, så forvejne,
men i hvert fald min oplevelse er,
at når du kommer ind i zonen,
så forsvinder frygten.
Du har ikke tid til den, der er ikke plast til den.
Og nu vil jeg altså være frem
ved et af historians vigtigste

nedslagspunkter.

Det er i dagen om kring den 17. december
1995.

Niels Holk Peter Bleach
og de fem brusiske besætningsmedlemmer
i Parti Pakistan,
med et fly fyldt med våben,
og de sådan set klar til deres mission.

Den 16. december
bliver jeg ringet op,
gennem en kontaktperson fra den indiske politiker,
som jeg havde de rekte kontakt med,
og han fortæller mig,
at det her vindue, hvor rater har,
og så videre vil være slukket,
det vil slutte den 17. midnat.

Eller i hvert fald
den 18. morgen.

Og jeg var jo blevet gjort klart
igennem hele forløbet her,
at selvom jeg fløj,
eller vi fløj ind over,
at verdens mest bevoktede grænse,
nemlig den indiske pakistaniske grænse,
og selvom vi fløj i mærkelig mønstre,
ville de nødvendige forholdsregler
være taget for, at rater var slukket,
og vi ville ikke møde
nogen modstand undervejs.

Det er bare for at sige,
at uden disse forsekringer
ville det jo have været
fuldstændig halsløskærning,
og så ud i det her.

Lad os lige devale ved det her punkt i historien.

Niels Holk fortæller, at han har kontakt
til en indisk politiker om medlem
af det indiske parlament.

Den politiker fortæller, at der nu er et vindu,
hvor flyet kan flyve over grænsen
mellem pakistan, og tværs over det
indiske kontinent, uden at de
indiske myndigheder vil gribe ind.
Det betyder, at derfor et højere nivå

i det indiske bibliokerti,
er givet ordet om, at rateren skal være slukket,
hvor flyet kan fuldføre sin mission.

Hvem der præcis gav den ordre,
ved vi ikke.

Men at indiske myndigheder på højt nivå
har været orienteret, kan der ikke
være så meget tvivl om.

Og lad os så komme op i flyet
igen.

Det er jo et organiseret chaos,
fordi vi skal have omfraktet
alle de her kasser,
og have sat dem på nogle paller,
og have nogle falskærme sat på dem.
Så det er rimelig en tændst arbejde.

Der blev svæet mange,
litterede den natt,
eller den dag.

Hvis man nu ikke har været i
det frakfly, de fleste har bare
været i sådan et almindeligt
passagerfly, det kan jeg også være slimt nok.

Men hvordan er der sådan
frakfly i forhold til støj,
temperatur,
hvis man ikke har hørt bøfer på,
så kan man,
man roper hinanden ind i hovedet,
når man ikke hører hinanden så meget larm.

Når vi var op i højderne,
så var der
nogenlunde temperatur, men når vi var
nede, så var der
stedet med 45-65 grader
ind i flyvemaskinen.

Og der var meget trangt.
Det er jo ikke en særlig stor flyvemaskinen,
det er en propel flyvemaskinen.

Er gammel, russisk fabrikat,
så
man håber at tror på den ikke falder ned.
Lad os se det sådan.
Hvordan forgår det

præcis med det her,
når I skal have kæreterne ud?
Hvem gør hvad?
Kan du lige prøve at smidte sin
arbejdsfordeling?
Det var jo Bleeds,
der var højet ind, apropos folks motiver.
Bleeds blev betalt fornuftig,
ved at sige det sådan.
Ja, han var jo betalt
til at styre slades gang
i forhold til, hvordan man ringte operationelt.
Han havde prøvet nemlig i Afrika tidligere
at kaste den ned fra flyver.
Så der er nogle teknikker der,
hvor man åbner bagsmækken,
og så står de her paller på nogle jul,
så når flyveren går lidt op af,
så triller de ud af bagvinden,
og så sidder der nogle små falskærm,
som så udløser den store falskærm.
Der har været lidt debat om,
hvorfor kæreterne er ramt forkert.
Jeg er ikke i tvivl om,
hvorfor de er ramt forkert,
fordi som også er nævnt,
at russere flyver i meter,
hvor resten af verden flyver i fod.
Så når bliver stået alene
ude i kogpittet,
og fortalte dem, at de skulle
ned i 3.000 fods højde,
så taler vi om
en kilometer over landjorden.
Og når vinden blaser,
du kommer med en 5-600 kilometer i timen,
så betyder forskellen
mellem 3.000 fodt
og 3.000 meter
2 kilometers forskel.
Og det er jo derfor,
at de rammer forbi målet.
Det er fordi de bliver smidt
i 3.000 meters højde,

i stedet for 1.000 meters højde.
Og det er simpelthen et
problem ude i kogpittet.
Jeg var om bagi for at gøre klar
til, at de skulle smidtes ud
af baggen, mens Bleach
stod ude i kogpittet,
og dirigerede tropperne.
Der er også den mulighed, at Peter Bleach bevidst
har sagt noget forkert.
Er der ikke det?
Absolut.
Faktum er bare, at det var en order,
der kom fra ham, eller en struks, der kom
fra ham, og den betød,
at vi ramte betiden af.
Men resultatet blev,
at der ikke er begået et overgreb
i det projekt siden,
fordi den globale
opmærksomhed, der kom på projektet
efterfølgende, gjorde, at kommunisterne
simpelthen stoppede med overgrebene.
Og her efterlader vi Nels Holk
og Kompagni.
I få kilometers højde, midt om natten,
den 17. december, på vej ude
af Westbengalen, med kurs mod
det indiske usagen, og pukket
i det sødelige tejlant.
Og inden vi runder, helt dag,
vil jeg lige give en service-
updatesering på vores serie,
om Agent Frank.
Jeg har nævnt flere gange i den serie,
at vi vil lave et 5. og siste
afsnit i forbindelse med,
at der faldt dom i sagen den 23. juni.
Udfordring er bare,
at der ikke faldt dom den 23. juni.
Det er nemlig stadig usikkeret,
om de hemlige optagelser mellem
Agent Frank og den tiltagelte i sagen
overhovedet, må bruges,

som beviser.

Derfor er sagen usat.

Men vi følger selvfølgelig op
på den sag, efter sommerfaget.

Du har lyttet til
jevlen i detaljen.

Det her program var lavet af Mikkel Klausen,
Mads Heltbær og mig, Per Lysolt.